

La mare i la filla

Josep Prat i Guardiola, "Samarra", Beget

1. Si n'e-ren ma-re i fi-lla, dalt del bal-có s'es-tan. La fi-lla en bro-da se-da,
2. La fi-lla en bro-da se-da, la ma-re en bro-da es-tam. Men-tre n'es-tan bro-dan-do
5 3. Men-tre n'es-tan bro-dan-do en pas-sen tres ga-lants. Ja sa-lu-den la fi-lla;
la ma-re en bro-da es-tam. Ai, Pe-pa dor-mi-do-ra, per què en dor-mi-es
en pas-sen tres ga-lants.
9 la ma-re ja no tant.
tant? Tu t'hi has a-dor-mi-da i en bra-ços del ga-lant.

La filla es posa a riure, la mare, sospirant.
-De què en sospireu, mare, de què en sospireu tant?
-Ai filla, la me(u) filla, mira, t'hi enganyaran.
-No m'hi enganyaran, mare, que enganyadeta m'han.
I al cap de los nou mesos en tindrem un infant,
i el donarem a dida i el farem criar set anys.